

слѣ ся съгласили на това, дѣто да не ся пустне вѣче на свободѣ.

Като настанала ноцъ та, дошелъ префекта на Римскѣхъ тѣ куріѣжъ и извѣстилъ на Іоанна отъ Хлумъ, че може да ся върне въ своѣхъ тѣ гостилницѣхъ; нѣ че за Хуса были рѣшили друго. Разсърденъ отъ лукавы ты сплѣтны, въ единъ мигъ ся намѣрилъ Іоаннъ отъ Хлумъ при Папа та и го заклѣлъ да си припомни дадено то обѣщаніе и да има всегда прѣдъ очи кралево то придружително писмо. Напразно! Папа та хвърлилъ сичкѣхъ тѣ винѣхъ върху епископы тѣ и кардиналы тѣ и увѣрявалъ, че по неговѣхъ порѣжѣхъ не е станжло ни най-малко то нѣщо. Хусъ былъ заведенъ въ кѣщѣхъ тѣ на единъ Констанскій каноникъ.

Іоаннъ отъ Хлумъ писалъ за уничтоженіе то на писмо то за свободно придуженіе на краля Сигызмунда и онъ заповѣдалъ съ единъ указъ отъ 10 Декемвр. 1414 на Папа та да пусне на свободѣ Магыстра Хуса. Нѣ Папа та и кардиналы тѣ не дали вниманіе на това писмо; они дали важность на обыкновенны ты въ онова врѣме думы: «На еретици тѣ дадено то обѣщаніе не трѣбва да ся държи.» Іоаннъ отъ Хлумъ оплакалъ ся отъ това вѣроломно и своеволно дѣло въ еднѣ брошюрѣхъ, която прѣснѣхлъ между публикѣхъ тѣ на 24 Декем. Въ сѣщѣхъ тѣ ноцъ пристигнѣхлъ на корабъ отъ Юберлингенъ тукъ въ Констанцъ царъ тѣ Сигызмундъ; при сичко това Хусъ не былъ освободенъ.

На 1 Іаннуаръ 1415 г. са споразумѣла ед-